

ským členům poštou, a osmnácti ostatních obsílek, doručených zřízením komory, a cestovné jednoho ze dvou tehdy přítomných venkovských přisedících. Předmětem jednání bylo šest případů, z nichž až na dva skončily všechny zastavením, dva usnesením obžaloby. Z těchto jednání proti odvolateli bylo ukončeno nálezem odsuzujícím, druhá obžaloba dosud vyřízena není. Při zasedání dne 31. června 1930 byly projednávány dva případy, z nichž případ odvolatelův skončil odsouzením, druhý osvobozením. Výlohy obsílek a cestovného jednoho venkovského přisedícího při tomto jednání byly uloženy odvolateli. Podle § 41 odst. 2 kár. statutu mají se náklady řízení vyměřiti obdobným použitím předpisů trestního řádu. Trestní řád nemá zvláštní ustanovení o tom, jakým způsobem se mají hraditi a vyměřiti výlohy způsobené tím, že se při jednom jednacím dnu projedná několik případů a takové projednání způsobí společné výlohy, a nestanoví, že z několika odsouzených ručí všichni za takové výlohy solidárně. Z ustanovení § 389 tr. ř. lze obdobou vyvoditi, že se takové výlohy mají rozdělit na projednávané případy podle slušného uvážení, při němž nemusí rozhodovati jen jejich počet, nýbrž i rozsah a výsledek. Proto Nejvyšší soud neshledává nespravedlnost v tom, že bylo odvolateli uloženo hraditi náklady obsílek k zasedání ze dne 17. května 1930 a cestovné jednoho ze dvou přisedících, any výlohy cestovného druhého přisedícího byly vyhrazeny pro druhý případ usnesené obžaloby. Za to měla kárná rada rozdělit výlohy jednání ze dne 21. června 1930 na oba případy a Nejvyšší soud shledává správným, by odvolatel hradil z těchto útrat jen polovici.

Čís. 130 dis.

Bylo-li ústní líčení před kárnou radou konáno v nepřítomnosti obviněného, který podal včas odůvodněnou žádost o odročení, osvědčiv překážku, pro kterou se nemůže k líčení dostavit (nemoc lékařem potvrzenou), jest odvolacímu soudu kárný nález zrušiti, a to po případě i ohledně spoluobviněného, je-li obvinění proti tomuto v tak těsné souvislosti s obviněním proti onomu, že lze jen společně to i ono obvinění projednati a posouditi.

(Rozh. ze dne 21. března 1931, Ds II 10/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání obviněného Dr. Aloisa L-a v celém rozsahu potud, že nález kárné rady ve všech bodech, týkajících se tohoto obviněného, ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu zrušil; zároveň zrušil napadený nález, vyřizuje takto odvolání obviněného Jana S-a, i ve všech bodech, týkajících se obvinění Jana S-a ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu a věc vrátil kárné radě, by o ní v celém rozsahu znovu jednala a rozhodla.

D ů v o d y:

Především jest vyřídití námitku odvolání Dr. Aloisa L-a, jež jest podle § 33 4. odst. kár. stat. v odvolání přípustná, že na žádost tohoto stěžovatele nebylo povoleno, by se ústní přelíčení odročilo, ačkoliv se Dr. L. pro nemoc lékařem prokázanou nemohl dostaviti k líčení, kde by byl jednak přednesl svoji obranu, najmě proti obviněním, o nichž se dotud věcně nevyjádřil, jednak použil odmítacího práva ve smyslu § 35 kár. stat. proti jednomu členu kárné rady. Námitka je oprávněná. Obviněný má právo súčastniti se v kárném řízení ústního líčení, při němž, dostaví-li se, má býti vyslechnut; přísluší mu závěrečné slovo (§ 37 kár. stat.) a má též podle § 35 kár. stat. právo až do počátku líčení odmítnouti dva členy kárné rady bez udání důvodů. Práva na tyto prostředky bezprostřední obrany při ústním líčení může se ovšem obviněný vzdáti buďto výslovně projevem souhlasu, by se líčení konalo v jeho nepřítomnosti, neb aspoň mlčky tím, že, byv k líčení řádně oběslán (§ 33 kár. stat.), ani se k němu nedostaví, ani si nijak nehledí zabezpečiti zachování práva na osobní přítomnost při něm, je-li mu něčím bráněno se dostaviti. Jen v případech, kde obviněný takto projevil při nejmenším svůj nezájem na osobní obhajobě při ústním líčení, bylo by lze konati líčení v jeho nepřítomnosti; na odůvodněnou žádost o odročení ústního líčení, v níž obviněný osvědčuje překážku, která mu brání dostaviti se k líčení, jest však vzíti náležitý zřetel. Obviněný Dr. Alois L. žádal podáním, došlým kárné radě dne 20. března 1930, dva dny před líčením, o jeho odročení z důvodu, že se nemůže dostaviti osobně pro nemoc; lékařským vysvědčením ze dne 17. března 1930 osvědčil současně, že pro nemoc ve vysvědčení tom určitě označenou musí nezbytně delší dobu ležeti, a jest tudíž neschopen jakékoli delší cesty. Kárná rada bez udání důvodů nevyhověla žádosti o odročení a jednala v nepřítomnosti Dr. L-a. Není důvodu nevěřiti lékařskému osvědčení, že obviněný Dr. L. musil nezbytně ležeti delší dobu, a že byl jakékoliv delší cesty neschopen; lze proto míti za to, že tato překážka, bránící Dr. L-ovi dostaviti se k ústnímu líčení, trvala (při nejmenším, pokud se týče neschopnosti jakékoli delší cesty) i v den ústního líčení, pátý den po vystavení lékařského vysvědčení. Zamítnutím odročovacího návrhu bylo tudíž zkráceno právo Dr. L-a na osobní přítomnost při ústním líčení, již si chtěl svým návrhem zabezpečiti, jakož i jeho oprávnění na osobní obhajobu, a další oprávnění z tohoto plynoucí, najmě i oprávnění na výkon odmítacího práva, které by byl směl vykonati ještě před počtetím ústního líčení podle toho, zda se člen, kterého snad zamýšlel odmítnouti, k sezení kárné rady dostavil čili nic. Jest proto již k této námitce vyhověti stěžovatelovu odvolání a zrušiti kárný nález a líčení v celém rozsahu, pokud se týká obviněného Dr. Aloisa L-a. Tím nastala nutnost, zrušiti napadený nález i ve všech bodech, týkajících se druhého obviněného Jana S-a, třebaže proti projednání věci v nepřítomnosti tohoto obviněného nebylo námitek. Bylo to nezbytně nutné v oněch bodech, kde jde o obvinění oběma obviněným společná, a kde tedy obvinění,

pro které byl Jan S. uznán vinným, jest v tak těsné souvislosti s obviněním Dr. Aloisa L-a, že jen společně lze to i ono obvinění spolehlivě projednati a posouditi. Jsou to u advokáta Jana S-a body nálezu uvedené pod A. 2, B. 3, 5, C. 1. Nutnost onoho opatření shledal však kárný soud odvolací ohledně všech ostatních bodů výroku o vině Jana S-a, třebaže tu nejde o obvinění oběma obviněným společná. Jest uvážiti, že celý poměr mezi Janem S-em a Dr. Aloisem L-em je dosud nejasný, a není proto vyloučeno, že po vyjasnění tohoto poměru při novém kárném líčení v přítomnosti obou obviněných, pokud se týče jejich obhájců kárné činy Janu S-ovi za vinu kladené se ukážou ve zcela jiném, pro Jana S-a příznivějším světle, pokud se týče, že bude lze alespoň na jejich trestnost pohlížeti mírněji, takže i tato obvinění souvisejí do jisté míry s obviněními oběma obviněným společnými, a je proto účelné, by o nich bylo společně jednáno a rozhodnuto. Postup ten se srovnává podle názoru kárného soudu odvolacího i s duchem zákona, by kárné činy obviněnému za vinu kladené byly pokud lze posuzovány zároveň v jednom řízení jako celek. K tomuto účelu je však nutné, by celá činnost, jsoucí podkladem odsuzujícího nálezu, byla jednotně projednána. Byl proto zrušen kárný nález v celém rozsahu a věc vrácena kárné radě, by o ní znovu jednala a rozhodla.

Čís. 131 dis.

Advokát, který zastupuje dlužníka, domáhajícího se soudního vyrovnání, nesmí, nechce-li se dopustiti kárného činu podvojného zastupování podle § 10 adv. ř., ucházeti se o zastoupení vyrovnacích věřitelů, pokud se nedohodli o přijetí vyrovnacího návrhu.

Zákaz podvojného zastupování čelí nejen proti současnému, nýbrž i proti postupnému zastupování odpůrců v téže rozepři (stran účastněných na témže právním jednání s protichůdnými zájmy).

Omyl o rozsahu zákazu podvojného zastupování neomlouvá.

Nabízení se advokáta k bezplatnému zastupování je činem advokátského stavu nedůstojným, proti ostatním advokátům nekolegiálním a z mezí bezelstnosti a poctivosti (§ 10 odst. 2 adv. ř.) vybočujícím.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1931, Ds I 4/31.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání zástupce advokátní komory v Praze z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 23. října 1930, jímž byl obviněný zproštěn z obvinění pro kárné přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený nález v ten rozum, že uznal obviněného vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jichž se dopustil tím, že v prosinci 1929 sepsal v zastoupení dlužníka Oskara D-a oběžník na jeho věřitele, v němž se nabízel k bezplatnému zastupování věřitelů svého